

[Kaj Ransen.]

noget ved inflationen, i virkeligheden afviser at gøre noget.

Enkelthederne i forslaget, lovens administration m. v., er vi såre villige til at forhandle om, og vi håber, at dette lovforslag med eventuelle ændringer, som ikke antaster forslagets formål, må blive resultatet af folketingets behandling, og jeg anbefaler såvel vort eget forslag som det forslag, der er fremsat af socialistisk folkeparti, til en meget positiv behandling.

Wilhelm (VS):

Jeg mener, at denne første behandling mere indbyder til at se på de større linjer i både forslagene og problemet end til at lave pernitengryneri, som jeg synes skatteministeren gjorde. Jeg kan godt være enig med skatteministeren om, at der er en masse ting, man kan pege fingre ad her, og at man godt kunne have ønsket, at de 8 måneder, der er gået siden sidst, når det drejer sig om DKPs forslag, var blevet benyttet til at klargøre nogle af de ting, der allerede blev rejst dengang, og komme med nogle retningslinjer for opgørelsen af den værdistigning, som man bebudede dengang inden anden behandling, men jeg synes nok, det er mere tankevækkende, at skatteministeren til trods for en påstået enighed i hensigten alligevel benytter hele sin energi og fantasi på at finde indvendinger helt ned til, lad mig næsten sige bevidste fokuseringer på lidt sjuskeri i bemærkningerne til SF-forslaget med et enkelt ord, der skulle have heddet noget andet. Det synes jeg ikke reelt tyder på den store sympati for at gøre noget ved det problem, som de to forslag forsøger at løse op for.

Det var noget anderledes med den socialdemokratiske ordfører. Jeg synes især, det var befriende, at den socialdemokratiske ordfører så stærkt understregede, for det er vi fra VS' side enige med ham i, hvor yderst moderate disse — og han sagde det specielt om DKPs — forslag i virkeligheden er.

Jeg vil som sagt holde mig til de lidt større linjer og tage forslagene for det meste vedkommende under ét. Jeg synes, de har meget tilfælles, og jeg har på en måde lidt svært ved at se, hvorfor SF-initiativet kommer. Der er selvfølgelig forskelle, bl. a. den hovedforskel, at man ikke har de faste

ejendomme med. Det er ikke begrundet, og jeg kunne godt tænke mig at høre, om der er en særlig begrundelse for det. Ellers kan det være lidt svært at se, hvorfor det ikke kunne fremgå af den debat og de forhandlinger, der i øvrigt ville komme om det først fremsatte af forslagene.

For VS' vedkommende har vi sympati for forslagene og for den fælles hensigt, som vi ser bag dem, men vi tror ikke helt så meget på den næsten ubegrænsede effektivitet over for inflationen, som forslagsstillerne synes at have tillid til. Årsagerne til inflationen er jo kun ud fra en overfladisk betragtning at finde her. Det er da rigtigt, det er her, det ytrer sig i særlig grad, men på den anden side må det vel også være klart, at for jord og fast ejendom ville der ikke ske disse ting, medmindre der foregik noget andre steder i samfundet; årsagerne skal naturligvis som for alle andre hændelser i det økonomiske liv søges i den dynamik, der er i det økonomiske liv. Det er ikke i jord og fast ejendom, men naturligvis i produktionsmåden, produktionsvilkårene, produktionsstrukturen. At det så giver en ganske særlig effekt, bl. a. fordi jord er af en begrænset mængde og let bliver en mangelvare, er klart. At efterspørgslen yderligere stimuleres af de skattebegunstigelser, man giver besiddelsen af fast ejendom, er også klart, og det må også med i beskrivelsen, men selve dynamikken ligger naturligvis i produktionslivet, i den måde, det er organiseret på, i koncentrationen omkring de store byer og i alt det dér. Det ligger vel også — lidt dybere set, kunne man måske sige — i forsøgene fra statens side på at lappe på de ustandselige misforhold, der opstår mellem dette at ville skabe en kapitaldannelse, øge et produktionsapparat og så sikre, at almindelige mennesker overhovedet har mulighed for at af-tage den derved fremkomne produktion. De i hvert fald i deres tendens ustandselige kasseunderskud, man har kørt med, denne udpumpning af ikke-inddækket købekraft, som systemet i højere og højere grad kræver at staten betjener sig af for overhovedet at overleve, er naturligvis en inflationskilde, som smitter af på sådan noget som jord og fast ejendom.

Med denne indstilling til det er det formodentlig klart, at vi ikke kan have helt den samme tillid til, at man bremser inflations-